

ורד ריבין

חמישה שירים

בנחת

הקול הצרור, השירים הנמרחים
 על כל גופי, הרפיון: ורידי שלי
 יוצאים מן העור לבשר כי הנשמה
 גם היא עתידה.

גמות על כף ידי, תמיד
 הז במקומן הלא נכון. נסינו להעבירן
 אל הלחי הסטורה. מבעד עורה
 ספרתי את שניה ופיה סגור.

ארונות עתיקים קורסים לשכב. לקראתנו;
 להכילנו בלא־בגדים, עורנו חגיגיים.

הנשמה תצא עוד־רגע
 מן הארון אל הארון הקרוב. נפלאה
 אני בהמתיני. כסא נדנדה מהנהו קדימה
 לאשר כי ישובה הדעת.

הבית

1.

ביתי מאבד אותי
 לטובת עסוקי הבוגרים: למשל לטובת תורים
 שימאנו להתקצר ולתת דינם.

.2

אָנִי מְזַדְדָּה בְּפָנָיו; בֵּיתִי עוֹד אֵינּוּ נוֹתֵן לְהִכָּנֵס.
 הַקִּיר תּוֹמֵךְ אוֹתִי בִּישְׁבִי עַל הַסֵּף.
 זוּ הַפְּעַם הַשְּׁנֵיָה שְׁמַתְפַּלֵּלֶת לְפָתִיחַת שְׁעָרַיִם
 מֵתוֹךְ חֲרָדַת הַחוּץ; בְּלִידָתִי הוֹכַנְתִּי שְׁלֵא כְּשׁוֹרָה
 וְנִתְגַּשְׁמֵתִי.

.3

מִי כְּמוֹהוּ יֵאבֵד בֵּין הַבְּנֵינִים. בֵּיתִי וְאֲנִי;
 אָנִי מְצַלְצֵלֶת בְּפַעְמוֹן בֵּיתִי
 בְּתַקְוָה שְׁצֻלְצוּלִי יִפְתַּח לִי
 וְאֲנִי אֶפְתַּח לִי;
 בֵּיתִי בּוֹכָה לִי וְצֻלְצוּלִי לוֹבְשִׁים שָׁחַר.

*

אֶת הַפָּנִים הַרְוֹאוֹת אוֹתִי
 אָנִי חוֹפְנֶת בְּחִיקָי;
 עֵתוֹן אֵינּוּ חֵיב לְהִתְחַלֵּף יוֹם־יוֹם
 גַּם אִם חֲדָשׁוֹתָיו מְגַחְכוֹת.

אֶת הַקּוֹלוֹת הַנִּשְׁמָעִים לִי
 כְּבָר אֵינִי חֵיבֶת לְהַמְצִיא:
 הֵם מוֹכְנִים לְהִתְקַיֵּם בְּתַנְאִי
 שְׁאוֹתֵר עַל מַעַט מִן הַיֵּשׁ הָאֲכֻזָּב.

אִם לֹא הָיוּ מְרֻמְזוֹת לְעוֹרֵי יָדַי אֲמִי
 הַמְתַּקְנוֹת בְּסִכְתָּן אֶת חֲלָצוֹתַי
 כִּי נָקַל לְסַמֵּק לְמוֹג מֵהַלְחִי

אִם הַמַּיִם הַמְּבַעְרִים
 לֹא הָיוּ שׁוֹרְטִים בִּירְכֵי

סביר שלא היתה בי כָּלֵל
תכונה של הגמרות.

עת הערב מתכנס

לְעֶרֶב אֵין עוֹד כְּחֻלְחָלִים בְּכִסְיוֹ
הוא מתאמץ לנבור, אך שוא:
שָׂאִין אורות התכלת מכסיפים בעבורו

אֵין רַגְלִיָּה שֶׁל אָמִי עוֹד כְּרַגְלִי;
הַדְּמִיּוֹן בִּינִינוּ נַח בְּתוֹךְ נִקִּיק
מִפְּנֵם כְּצָב. אֲשֶׁר לְבִדְרוֹתָהּ:
לֹא אֲדַע, אֵךְ מְרֵאִיתָהּ

רְמוֹיֵת־כּוֹכָב:
קַרְנִים קְצָרְצָרוֹת לָהּ; בְּהֻקוֹת גַּם בְּתוֹכָהּ.
עַל תְּאוּמִיָּה הֶרְחֹקִים אֵינָה יוֹדַעַת.
בָּרֵם עַת הָעֶרֶב מִתְכַּנֵּס – נִמְחָץ הָאוֹר אֶל יְרֻכֶיהָ
וּבּוֹלַע אֶת כְּחֻלֵי הַנֶּמֶק
שְׁהוֹתִיר בְּעֶרְמָתוֹ הָעֶרֶב עַל רַגְלִיָּהּ.

*

עֲלֵי לְהַכִּיר בְּפִרְטִים עַל־אֵף מְקַרְיוֹתָם:
אֲנִי בַת עֲשָׂרִים וְשֵׁשׁ וְכִמְעַט שְׂאִין בְּזֶה
טְעוּת; כָּל שְׂפֹן מֵהוּת.

וְאֲנִי אוֹמְרַת לִי:
אִם מְנִיז הַשָּׁנִים כְּמוֹהוּ כְּבָאָר
אֲלֵיָּה זוֹרְקִים מִחֻשְׁבוֹת,
אֶחָזִי בְּחָבֵל וּמִשְׁכִּי מַעְלָה.
וְאִם עַד כֹּה נִשְׁכַּחְתָּ אֶת שְׁנוֹתֶיךָ לְהַכְרִיעַ בְּהוֹ
קָרְטוֹב שֶׁל פְּעִילוֹת

מעֵתָה שְׁנַי דְּבַרְתָּה:
לֹא יִהְיֶה מִסְפֵּר יָמַי
מִחֲוָה לְהִסִּיט מִמֶּנּוּ אֶת עֵינַי
כִּי אִם לְשִׁקּוּד בּוֹ אֶת מְצַמּוּצַי;
מֵהֶם תִּדְרֹךְ קְצֵרָה מְאֹד --
חֲצִי מֵהַנְּבֵט אֵינְנוּ.